

[Indenrigsministeren.]

paa andre Medicinalvarer, hvis Udlevering er forbeholdt Apotekerne, saa den Bestemmelse hører netop hjemme i Apotekerloven, hvis Bestemmelser gælder alle, der fremstiller eller handler en gros med Medicinalvarer.

Det ærede Medlem mente, at Bestemmelsen i § 22 om, at Hospitalsapoteker skulde have Ret til at levere Medicin til andre tilsvarende Anstalter, var for vidt-gaaende. Jeg er villig til at forhandle om, hvorvidt det anvendte Udtryk er det, der dækker Hensigten bedst. Tanken er, at f. Eks. et Amt, der selv eller i Forbindelse med en By har flere Sygehuse eller lignende Institutioner, skulde have Ret til at levere Medicin fra et Hospitalsapotek til de andre Institutioner, og der tages selvfølgelig ogsaa Sigte paa det Forhold, at et Hospitalsapotek kan være paa et Sted, hvor der samtidig findes andre tilsvarende Statsanstalter.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 32 om Kontrol med Specialiteter ytrede det ærede Medlem Tvivl om, at det var muligt for mig at *trænge igennem* paa dette Omraade, som det ærede Medlem sagde. Jeg vil sige, at efter de Følelser, det ærede Medlem aabenbarede paa dette Punkt, vil jeg tro, at det nok skal lykkes, hvis det ærede Medlem vil yde mig sin værdifulde Støtte. Det ærede Medlem udtalte, at Specialitetsfabrikanterne er Folk, der kan deres Metier — og, føjede det ærede Medlem til, lidt til. Hvad det ærede Medlem mente med dette „og lidt til“, ved jeg selvfølgelig ikke, men det er jo muligt, at vi kan faa Rede paa det i Dagens Løb. Men jeg er rede til at drøfte alle Enkeltheder i denne Paragraf, herunder ogsaa Spørgsmaalet om Forbindelsen mellem Lægegeringen og Specialitetsfabrikerne, idet jeg dog vil føje til, at muligvis hører eventuelle Bestemmelser i saa Henseende mere hjemme i det Forslag til Lægelov, som jeg har forelagt, end her i Apotekerloven.

Det ærede Medlem mente ikke, at Gebyrerne for Kontrollen med indførte Præparater skulde kunne paalægges Importørerne. Jeg maa imidlertid mene, at det er rimeligt, at Gebyrerne paa dette Omraade bæres saavel af Fabrikanterne som af Importørerne. Kontrollen indføres, fordi man under Hensyn til de foreliggende Forhold mener, at det er paakrævet, og følgelig er det rimeligt at opfatte Omkostningerne ved denne Kontrol som henholdsvis en Produktionsomkostning og en Handelsomkostning,

der med Rette paahviler Produktionen og Omsætningen.

Den ærede Ordfører fremkom dernæst med den Udtalelse, at den Pension, der var sikret disse Apotekere, var for ringe. Jeg maa nu mene, at hvis man fastholder den foreslaaede Aldersgrænse, 75 Aar, vil, med de Vilkaar, der i det hele bydes Apotekerne, den foreslaaede Pension være fuldt forsvarlig. Jeg maa mene, at de Vilkaar, hvorunder det langt overvejende Flertal af Apotekere virker, taaler Sammenligning med næsten enhver anden Stands i vort Samfund, naar man bedømmer Forholdene ud fra en Afsvejning af Præstation og Ydelse paa den ene Side og Vederlag herfor paa den anden Side. Det ærede Medlem udtalte i denne Forbindelse, at Apotekerstanden havde ikke nogen Mulighed for Opsparing. Jeg for min Del maa ganske afvise den Betragtning, at Apotekerordningen ikke giver Mulighed for at spare op, og det ærede Medlems Udtalelse modsiges da ogsaa af de faktiske Forhold; Apotekerne har paa samme Maade som saa mange andre Borgere Lejlighed til at spare op til deres Alderdom.

Angaaende Adgangen til at udlåne af Apotekerfondens Midler til visse Apoteker sagde det ærede Medlem, at den Bestemmelse var i Strid med Tinglysningsloven, i hvert Fald i de Tilfælde, hvor vedkommende Apoteker selv ejer Ejendommen, idet det i Tinglysningslovens § 37 bestemmes, at Pant i en fast Ejendom, naar intet andet er aftalt, ogsaa omfatter det dertil hørende Driftsinventar og Driftsmateriel. Det er jo klart, at naar Apotekerlovforslaget gennemføres, bliver Bestemmelsen i Forslagets § 42 en Undtagelse fra Tinglysningsloven, idet de Apoteker, der faar Laan i Apotekerfonden, faktisk ikke vil kunne pantsætte Apoteksinventaret sammen med den faste Ejendom, og der maa træffes særlig Aftale ved Pantsætning af Apoteksejendommen, idet Pantsætning af Driftsmateriel udtrykkelig maa undtages; hvad Tinglysningslovens Bestemmelser ogsaa giver Adgang til.

Jeg syntes at spore en paafaldende Uvillie hos det ærede Medlem mod den Tanke, at Apotekerne her i Landet ikke længere skulde være henvist til at låne hos deres Leverandører. Det ærede Medlem fremførte alle mulige Indvendinger. Mon ikke det ærede Medlem alt for meget ser denne Sag ud fra det Synspunkt, som en Advokat for de paagældende Kreditorer maatte anlægge? Kreditorer er jo aldrig